

[Kai Dige Bach]

ikke kapere mere, hvis jeg skal gå dem bare nogenlunde seriøst igennem. Jeg beklager meget, at der er almindelige mennesker i Folketinget, som ikke har en uddannelse eller en opfattelsesevne, der er god nok til at gøre det hurtigt nok. Jeg kan i hvert fald ikke kapere mere, hvis det også skal behandles sagligt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Ellemann-Jensen nævnte 2 opsparingsfremmende ordninger, som nu bliver stoppet. Det er fuldstændig rigtigt, at det er opsparingsordninger, som, efter at vi har fået den ekstremt lave inflation, har været utrolig gunstige for dem, der sparer op. De føler ikke, at det er noget særlig stort problem nu, at de får lov at hæve disse ordninger i utide – hvad de ellers ikke måtte – bare det er til de oprindelige formål.

Men jeg vil godt sige til hr. Ellemann-Jensen, at det med det systematiske angreb på opsparing er lige hårdt nok at høre fra et parti, der har været med til at indføre realrenteafgiften. Der er ting, der ændrer sig, når man går fra højinflations til lavinflations og fra en lav til en høj realrente, og det må vi alle sammen tage hensyn til – også Venstre.

Jes Lunde (SF):

De Konservative og Venstre har i dag kritiseret, at regeringen er kommet med dette udspil. Det vil jeg ikke gøre på SF's vegne, tværtimod, jeg synes, det er godt, at det er kommet, og jeg synes nærmest, det er underligt, at det er kommet så sent. Først efter at regeringen havde siddet i 4 måneder, lykkedes det os at vriste det ud af regeringen ved at få vedtaget en SF-dagsorden her i Folketinget om, at nu skulle man altså komme med sit udspil. Jeg synes, det er godt, at det er kommet frem, og jeg synes også, at der i forslaget her er flere gode enkelt-elementer både i beskæftigelses- og i skattedelen, men desværre er der også væsentlige skævheder i helheden.

Når man fremsætter et forslag, er det meget afgørende, hvordan man blander de forskellige elementer, og vi synes i SF, at det, regeringen burde have prioriteret højere end noget andet i det udspil, man er kommet med i dag, var hensynet til beskæftigelsen, hensynet til at bringe arbejdsløsheden ned. Vi ved jo, at arbejdsløs-

heden i øjeblikket er oppe på over 340.000, og regeringen siger selv, at den vil stige til 360.000 næste år, hvis der ikke kommer et indgreb. I den situation må vi simpelt hen gøre alt for at bringe arbejdsløsheden ned, og derfor burde det samlede udspil her også være målrettet sådan, at man fik størst mulig effekt på beskæftigelsen ud af det.

Når man er villig til at lempe med et vist antal milliarder kroner i den økonomiske politik – og vi synes det er godt, at regeringen er kommet til den konklusion, at den vil lempe – er det også vigtigt at prøve at gøre det på en måde, så man får mest muligt ud af det. Hvis man bruger omkring 1 mia. kr. på at øge uddannelsen og efteruddannelsen i samfundet, kan man trække over 20.000 ud af arbejdsløhedskøen. Hvis man er villig til at bruge 1 mia. kr. på øgede offentlige udgifter til at løse nogle af de opgaver, som ligger hen i øjeblikket, med pasning af børn på venteliste, bedre hjemmehjælp og afvikling af ventelister på sygehusene, kan man få 5.000–6.000 i beskæftigelse for 1 mia. kr. Hvis det er offentlige investeringer, man vil gå i gang med, f.eks. forbedring af den kollektive trafik, kan man vel få 3.000–4.000 i beskæftigelse for 1 mia. kr.

Hvis man derimod vælger at bruge pengene til skattelettelser, er det kun omkring et par tusinde arbejdsløse, man kan få i beskæftigelse pr. milliard kroner.

Derfor burde regeringen have sammensat pakken her, sådan at den havde prioriteret de dele allerhøjest, som giver den største beskæftigelseseffekt. Når skattelettelserne ligger i bunden og giver en meget beskeden effekt, skyldes det, at når man bruger pengene på en skattelettelse, suser nogle af pengene ud i import, og det gavner ikke beskæftigelsen her i landet, og nogle af pengene bliver stoppet i strømpeskafterne, brugt til at afvikle gæld eller til at spare op. Det er sådan set meget logisk, at folk gør det i en tid med høj realrente, hvor rentefradragets værdi falder, og hvor der er stor arbejdsløshedsrisiko, men det betyder bare alt sammen, at effekten på beskæftigelsen ikke bliver så stor, som den kunne have været, hvis regeringen havde sammensat pakken på en måde, hvor uddannelse og beskæftigelsesfremme var prioriteret endnu højere, i stedet for at dele så mange skattelettelser ud.